

folk, det er disse Folk, der sidde her i Folkethinget, det er dem, som ere uregjerlige, vanfælige og ufhyrlige, men derimod Høire, det er saadanne fornuftige Mennesker, som saa let lade sig styre og regjere, og de have udtrykkeligt erklæret, at hvem Hans Majestæt Kongen end tager til Ministre, dem ville de arbejde trofast med, saa at, hvis Hans Majestæt engang tog et Ministerium af Venstre, vilde Høire trofast arbejde med det og kun se paa Sagerne og ikke paa Personerne. Hvorledes kan saa den høitærede Conjeilspræsident gaa hen og give sine Efterfølgere kun otte Dage? Jeg kan ikke andet end gjen tage, fordi der ikke er lagt Mærke til, hvad jeg har sagt, at naar i andre Lande Forsvarslove ere fremlagte, har der altid bag dem staaet Mænd, som vilde leve og dø med de af dem fremlagte Forslag. Jeg tror ikke, vi faae gennemført Noget, før vi faae forelagt Lovforslag, hvori der er denne Sjæl, dette Liv, hvor man kan føle, at det virkelig ligger En paa Hjerte; thi naar den, der forelægger Sagen, siger: Tage I den ikke, saa er det ligegyldigt; saa er det ikke min Skyld, lad mig faae noget Vand, lad mig vasse mine Hænder. Det er Folkethingets Skyld, saalænge jeg ikke faar Noget sat igjennem. Jeg kan ikke negte, at jeg ikke tror — den høitærede Conjeilspræsident maa undskyldte mig — at Forsvarssagen ligger ham saaledes i overordentlig høi Grad paa Hjerte. Jeg skal sige ham hvorfor. Fordi han ikke, hvis en Indkomstskat blev gjort til Betingelse for Gjennemførelsen af Forsvarssagen, vilde gaa ind paa den. Det har han i tidligere Tider ikke villet gaa ind paa, men naar man ikke engang vil gaa ind paa en Indkomstskat for at gennemføre Forsvarssagen, saa sætter man virkelig ikke Forsvarssagen meget høit, lægger ikke meget betydelig Vægt derpaa. Men det gaar ikke paa den Maade. Jeg tror, som sagt, at naar man skal føre Sagen igjennem, maa vi have et Lovforslag, bagved hvilket der ved Siden af et Hjerte, der slaar for den, staar Mænd, der ville staa og falde med det. Før gaar det ikke; det er min Mening, men desuagtet ønsker jeg, at det ærede Thing denne Gang vil lade Sagen gaa over til 3die Behandling. Paaften er jo nær forestaaende; hvorfor behøve vi nu at gaa over til den hellige Fæst med at have slaet dette Lovforslag ihjel? Det kunne vi betænke os paa og saa efter Paaften tage en Beslutning i den Henseende. Det kunde da gjerne være, at en af de ærede Herrer her kunde faae en eller anden Inspiration, en eller anden Beaandelse, som kunde lede os ud af den Forlegenhed, hvori vi ere, derfor vilde

jeg meget bede Dem om at stemme for Overgangen til 3die Behandling.

Tvermoes: Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) har idag bragt Diskussionen tilbage i den Gænge, hvori den burde have gaaet med Hensyn til den Betænkning, der foreligger. Det er jo nemlig klart af Betænkningen, at det Spørgsmaal, der egentlig foreligger her til Afgjørelse, er det: Skal denne Sag overgaa til 3die Behandling, eller skal Forsvarssagen standses af politiske Hensyn? Det er det rene og klare Spørgsmaal, der foreligger, det er derom, at Diskussionen formentlig burde dreie sig, og alle Bemærkninger med Hensyn til Sagens Realitet forekommer mig at være fuldstændig vrkelsesløse, saalænge dette Spørgsmaal ikke er afgjort. Jeg havde derfor, efter at den ærede Ordfører for Mindretallet (Thomsen) havde haft Ordet igaar og i Forening med hvad der udtalt i Betænkningen, havde fremsat det Standpunkt, hvorpaa vi staa, ikke troet at have Anledning til at gjøre nogensomhelst Bemærkning i denne Sag, og den eneste Grund, hvorfor jeg nu har tilladt mig at begjære Ordet, er da ogsaa den, at der fra den ærede Ordførers Side, i Særdeleshed i hans andet Foredrag igaar, fremkom nogle Bemærkninger med Hensyn til Sagens Realitet og enkelte Ytringer overfor den Kommission, der har været nedsat til at drøfte det her foreliggende Spørgsmaal, som forekom mig dels paa en noget overlegen Maade at behandle Kommissionens Medlemmer og dels at udtale en Mening, som i det Mindste i Almindelighed af uafhængige Mænd anses for Insult. Jeg har derfor troet at burde tage Ordet for at tilbagevise disse Paastande. Det ærede Medlem har saaledes f. Ex. udtalt, at han vel mente, at Kommissionen havde arbejdet med Omhu og flittigt, men han var saa god samtidsigt at yttre, at han ikke vilde gaa strengt ivette med de Resultater, hvortil Kommissionen er kommen ved sine Overveelser. Jeg maa nu sige det ærede Medlem, at for at en saadan Ros og en saadan Tilgivelse fra det ærede Medlems Side skal kunne have nogen Betydning for Medlemmerne i Kommissionen, fordres der dertil, at den kommer fra en mere overlegen Personlighed i den Retning end det ærede Medlem. Jeg tror, at Kommissionen ikke har Trang hverken til hans Raad eller til hans Tilgivelse i saa Henseende. Jeg er overbevist om, at naar Kommissionens Medlemmer have arbejdet, som de have ved denne Leilighed, ville de finde